

i Modstrid med det Princip, han egentlig hylder, maa stemme imod Forslaget. Jeg har ogsaa under denne Forhandling villet gøre opmærksom herpaa, men deri ligger paa ingen Maade hverken Haan eller Ironi, tværtimod, jeg kan kun beklage, at det ærede Medlem ved denne Lejlighed som ved saa mange tidligere kommer i Konflikt med et Princip, som han anser for rigtigt.

Jeg har ikke her hævdet, at der var organiseret en Skattemodstand noget Sted i Landet — det skal vel altsaa betyde Modstand imod at fremkalde Tilbøjelighed til at betale paalignede Skatter —, men hvad jeg har sagt, er, at man har organiseret Tilsidesættelse af Skattepligten, af Pligten til at betale paalignet Skat. Nu siger det ærede Medlem, at hvis det har været Tilfældet, kan han ikke tro, at der mangler noget i Lovens Bestemmelser om dette Forhold, Centraladministrationen maatte formentlig have kunnet standse en saadan Bevægelse. Nej, det har man i Centraladministrationen ikke Midler til. Derfor rejste vi i 1925 en Forhandling i Folketinget om denne Sag ved at rette en Forespørgsel til min ærede Forgænger som Indenrigsminister, og det bidrog da naturligvis ikke til at bremse Bevægelsen, at Indenrigsministeren i Virkeligheden fandt denne berettiget. Forholdet er jo nemlig det, at medens man med Hensyn til skyldig Statsskat har at indrette sig i Henhold til Kasseforordningen af 1840, som udtrykkelig siger, at Skatterestanten, naar han indbetaler, faar Beløbet afskrevet paa den ældste Gæld, har man ikke noget tilsvarende overfor de kommunale Skatter, og vi har under Hensyn til den Udvikling, vi paa dette Omraade har gennemløbet i de sidste Menneskealdrer, heller ikke ment det rigtigt at stille Forslag om, at man paa det kommunale Omraade fik en Bestemmelse, svarende til den, der gælder for Statens Vedkommende; vi har ikke ment det, fordi Udøvelse af Valgretten til de kommunale Raad nu en Gang er gjort afhængig af Skattens Ydelse, hvilket jo ikke er Tilfældet, hvad Valgretten til Rigsdagens Ting angaar. Vi har altsaa af den nævnte Grund ikke villet gaa saa langt, men vi har ment det forsvarligt ved en Foranstaltning som den, der her foreslaas, ja, endog paakrævet at standse den Bevægelse, som man i 1925 saa rejse sig mere end eet Sted i Landet, og som der kan være Fare for kan gribe om sig til overordentlig stor Skade for Kommunernes Økonomi.

Thi nu kan det ærede 10de Medlem

for 1ste Kreds (Ludvig Christensen) nok saa meget sige, at man jo særdeles vel kunde gaa ind i en Undersøgelse af Mulighederne for at faa indbetalte Skattebeløb ført til Afdrag paa ældste Røstante, uden at man derfor behøvede at røre ved Valgretten. Det ærede Medlem ved dog særdeles vel, at det er den betydningsfulde Forbindelse, der er skabt mellem Udøvelsen af Valgretten og Kommunernes økonomiske Forvaltning, vor Valglovs Bestemmelser drejer sig om, og i det Øjeblik man rører ved den ene Side af denne Sag, men lader den anden urørt, er der ingen som helst Mulighed for, at Bestemmelser, der i saa Henseende maatte blive truffet, vilde faa anden Betydning end den, der er givet ved, at de staar paa Papiret; de vilde ikke kunne føres ud i Praksis. Og man har vedvarende den fulde Eftergivelsesret, helt op til $\frac{2}{3}$ af den paalignede Skats Beløb, hvor Omstændighederne taler derfor. Det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds siger, at det vilde da være en haard Skæbne for en Mand, som har oplevet et økonomisk Sammenbrud, men som har opnaaet Akkord, om man sagde til ham: Ja, du mister din kommunale Valgret, hvis du ikke betaler den Kommuneskat, som er paalignet dig. Jeg giver det ærede Medlem Ret i, at det vilde være en haard Skæbne, men naar Kommunen vedblivende har Adgang til at meddele vedkommende, at af de to første Skatteaars Skatter behøver han kun i hvert Aar at betale den ene Trediedel, de to andre Trediedele kan eftergives ham, uden at det i fjerneste Maade berører Valgretten, og at af de to sidste Aars Skat indenfor den 4-aarige Valgperiode kan der eftergives ham en Trediedel — det vil altsaa endogsaa sige under visse Forhold, at man i det tredje Aar af Valgperioden ogsaa kan eftergive to Trediedele —, saa tror jeg, der er vist et saadant Hensyn til Opretholdelsen af den paagældendes Valgret, at man paa ingen Maade kan sige, at her gaas der unødigt haardt, unødigt aggressivt frem. Thi det maa vel erindres, at hvis vedkommende Skatteyder Aar efter Aar faar Brug for saadan Eftergivelse, vil det ikke blot betyde, at han ikke har været i Stand til at betale sin Skat for Aar, der har været økonomisk gunstige for ham, men at han heller ikke har været i Stand til eller ikke har villet betale den Skat, som skal betales paa Grundlag af den Indkomst, han har haft i de vanskelige Aar, og som derfor har været meget lav og i det Aar, der fulgte efter, kun vilde paaføre ham en grumme ringe Byrde. Der-